

ŠKOF EGON KAPELLARI

Nimamo rešitev ...

Ko sem si v petek (13. novembra 2015) vzel čas, da sem po televiziji *arte* sodoživljal izvedbo Mozartove opere iz Berlina, so se na robu ekrana nenadoma začela pojavljati besedila s sporočili o terorističnih napadih, ki so se prav tedaj dogajali v Parizu. To je bil zastrašujoč spomin na mnoge dejavnike današnje svetovne nestabilnosti, ki je zdaj zajel Evropo kot zverinski terorizem.

Prihajajo hujši dnevi.

Na obzorju je nepreklicno
nastopila bridka ura.

Ingeborg Bachmann s temi besedami začenja pesnitev iz leta 1953. To se v svetovni zgodovini vedno znova ritmično dogaja in vzbuja pri ljudeh strah, depresijo, agresijo ali obup. Po drugi strani pa prebuja nove moči upanja za oblikovanje kulture, znanosti, politike in tudi vere. Na tem obzorju sveta je tudi naša katoliška Cerkev po vsem svetu sredi človeštva in svetovnega krščanstva. Cerkev se veseli in trpi skupaj z ljudmi. Krščanstvo in posebno katoliška Cerkev potujeta skupaj z iskanji človeštva na njegovi poti v prihodnost. Cerkev za marsikaj nima receptov, ima pa evangelij kot kompas in že skoraj 2000 letno živo razlago evangelija.

Kaj je človek? To vprašanje zastavlja Bogu molivec svetopi-semskega psalma (Ps 8): »Kaj je človek, da se ga spominjaš, sin človekov, da ga obiskuješ?« Človeštvo, ki prebiva na našem planetu, je danes številnejše kakor kdaj koli v zgodovini: mrgoleča množica več kakor sedem milijard ljudi z belim, črnim, rumenim ali drugače

obarvanim obrazom. In vsak od njih je po svetopisemskem gledanju nezamenljiva posamezna oseba. Isti psalm (Ps 8) prav tako pove o človeku, kakšen naj bi bil pred Bogom: »Naredil si ga malo nižjega od angelov, s slavo in častjo si ga ovenčal.« Človek – kakor se javlja (Heidegger) in kakor je rekel Immanuel Kant – pa je izrezljan iz ukrivljenega lesa. Človek je človeku lahko človek ali tudi volk. Lahko je Abel ali Kajn, Frančišek Asiški ali IS-terorist. Verstva so vedno znova izoblikovala oba tipa. IS-teroristi svoje nasprotnike na Zahodu kar vseprek imenujejo križarje; na družbenem Zahodu so bile in so še sile, ki so zaradi napadalnosti v treh abrahamovskih verstvih upale in še upajo, da bodo ta verstva izginila. Katoliška Cerkev je sicer zagrešila velike napake, a se pri tem nikoli ni mogla sklicevati na evangelij. Zaradi svoje poklicanosti pa se ne sme nikoli pustiti izriniti iz družbe, iz javnega prostora v golo zasebnost...

V javni razpravi so v veliki meri potlačili tisto, kar je bilo že dolgo mogoče predvideti. Zdaj moramo plačevati visok račun. Večina tistih, ki se jih to tiče v politiki, v medijih in tudi v verskih skupnostih, se s tem zapletenim položajem soočajo le delno, torej nimajo zadostnega pogleda na celoto. Zato se nekateri oglašajo in govorijo mimo drugih, proti drugim ali samo povečujejo zmedo. Po drugi strani pa je spricho tega izziva nadvse razveseljiv val solidarnosti in sočutja v civilni družbi in zlasti tudi v Cerkvah. Ne da bi se hotela Cerkev koga polaščati, smemo mirno reči, da velik del tega sočutja neposredno ali posredno izvira iz krščanstva, iz evangelija. Spricho hitro naraščajočega preseljevanja se spet razplamtevajo stari stereotipi sebičnosti in bojazni pred novim in tujim. Obstaja pa tudi zelo utemeljena skrb glede gospodarske in splošno družbene zmogljivosti in prihodnosti v deželah kakor je Nemčija. Potreben bo stvaren, ne naiven idealizem, da se velik del te solidarnosti ne sprevrže v agresijo in depresijo. Prepovedi mišljenja in govorjenja v zvezi s celotno zapletenostjo položja v imenu tudi dobro mišljene *political correctness* vodijo samo v slepe ulice... Graški sociolog Manfred Prisching je z njemu lastno jezikovno izbranostjo in čustveno treznostjo v tedniku *Die Furche* navedel glavne dejavnike zapletenega vprašanja migracije in v povzetku dejal: »Resnica je:

nimamo rešitev.« Tudi če ta splošna diagnoza trenutno na žalost drži, se resni kristjani in humanisti nikakor ne bodo mogli kar sprijazniti s tem, ampak se bodo tudi v tej zadevi držali besede, ki jo je izrekel Leonardo da Vinci: »Če ne moreš, kar hočeš, potem skušaj hoteti, kar moreš!« Vsak človek dobre volje more spričo tega splošnega položaja in – dejansko vedno – delati dobro, tudi če nima na voljo velikih vzvodov. Kdor pa sploh ne dela dobrega in to tako, da ga že kar malo zaboli, naj v javni razpravi molči...